

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παροσχόν εις την χάραν ήμιν ύπερβαίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παιδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Εσωτερικου: **Εξωτερικου:**
 Ετησία 8,— *Ετησία φρ. χρ. 10,—
 Εξάμηνος 4,50 *Εξάμηνος > > 5,50
 Τριμηνος 2,50 *Τριμηνος > > 3,—
 Αι συνδρομαί λαμβανται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 *Εσωτερικου λεπ. 20. *Εξωτερικου φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμώμενα έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 *Οδός Ευριπίδων άγ. 38, παρά τή Βαργάμειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος *Εν *Αθήναις, 24 *Οκτωβρίου 1909 *Έτος 31ος.—*Αριθ. 47

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ [ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. FERNEL] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ο μονόλογος αυτός του Αντώνη εξηκολούθησεν εις την κλίμακα, εις τόν δρόμον, εις την άμαξαν, μέχρι της στιγμής, κατά την οποίαν ανακαλύψας εξ ζεύγη ύψηλών ύποδημάτων, περιπλανωμένων εις την πλατείαν, ο Αντώνης διεβίβασεν εις τόν κ. Κορπανώφ τήν παραγγελίαν του κ. Δυμπουά.

— Μά ποιός είνε αυτός ο κύριος που μέ θέλει; ήρώτησεν ο Βλαδίμηρος με δισταγμόν, νομίζων ότι πρόκειται περί παρεξηγήσεως.

— Είνε ένας κύριος που βιάζεται πολύ νά σας συναντήσῃ δέν μου είπε τί σας θέλει, νομίζω όμως πως τó καλλίτερο είνε νά μέ ακολουθήσετε τó γρηγορώτερο.

— Πάμε και βλέπουμε, είπεν ή Μαρία-Σοφία.

Εστρουμώχθησαν εις τó άμάξι, ο Αντώνης έχάθησε πλησίον του άμαξηλάτου, με τόν Κύριλλον επί των γονάτων του, (*) και τó άμάξι έξεκίνησε.

Δέκα λεπτά βραδύτερον, ο κύριος και ή κυρία Κορπανώφ εύρισκοντο ένώπιον του κυρίου Δυμπουά και της Έδιδ.

Ο Αντώνης δέν ήκράσθη από την θύραν. Όση και άν ήτο ή προς τόν Αύγουστον άφοσίωσίς του, έκρινε τήν μέθοδον αυτήν άνευλαβή προς τόν οικοδεσπότην και ταπεινωτικήν δι' αυτόν.

Άλλο πράγμα όμως νά υπηρέζης τó αυτί σου εις μίαν

κλειδαρότρικαν, και άλλο πράγμα νά κούτεις, χωρίς νάπροάσαι, από μακράν...
 Η τραπέζα είχε μίαν θύραν επί του διαδρόμου και ακριβώς άπέναντι της θύρας της βιβλιοθήκης. Η θύρα αυτή ήτο άνοικτή διατί νά τήν κλείσῃ ο Αντώνης;...
 Και άλλη εύτυχής σύμπτωση: πλησίον της θύρας υπήρχε ένας μπουφές ρυθμού Αναγεννήσεως, εις τόν όποιον εύόλαττον τάσημικά της τραπέζης.

Άλλά τάσημικά αυτά είχαν μεγάλην ανάγκην στιλβώσεως. Πταίει ο Αντώνης άν τó ενεθυμήθη έξαφνα;.. Ηρχισε λοιπόν νά τρίβη εύσυνειδήτως ένα δίσκον, ο όποιος, παρημελημένος πρό καιρού, είχε χάσει τήν αρχικήν του λάμψιν.
 Δέν έφθανε μέχρι της άκοής του παρά κάποιος ψίθυρος. Προφανώς ώμίλου χαμηλοφώνως. Η μυστική αύτή συνομιλία διήρκεσε σχεδόν έν τέταρτον της ώρας. Έπειτα τήν διεδέχθη έκρηξις γέλωτος. Έγελοσαν και οι τέσσαρες μαζί.
 Άλλά τώρα πλέον δέν έπρόσεχαν νά χαμηλόδονουν τήν φωνήν των εις τήν βιβλιοθήκην. Ο κ. Δυμπουά έλεγε:
 Δέν θά σας άφίσω νά επιστρέψετε εις τήν Ρωσίαν, πριν σας δείξω όλα τά θαυμάσια που έχει τó Παρίσι μας.
 Ο Κορπανώφ πρέπει νάντέταξέ κάποιαν παρατήρησιν ή όποία δέν έφθασε καθαρά μέχρι της άκοής του Αντώνη ή κ. Δυμπουά εύθδς διεμαρτυρήθη:
 — Άπεναντίας έγώ σας είμαι ύπερρωος, άγαπητοί μου... έξάδελφοι, διότι έξάδελφοι έννοούμεν νά μένωμεν. Μικρόν πράγμα είνε τó μάθημα, τó όποϊον έδóθη εις τόν άπερίσκεπτόν υϊόν μου; Ποία νουθεσία θά ήξίζεν όσον ή πέτρα, τήν όποϊαν έλαβε; Έπειτα και ή άνεκτίμητος αύτή ύπηρεσία, τήν όποϊαν μοι παρέχετε, κατά τήν έν Ρωσία διαμονήν του, δέν είνε τίποτε λοιπόν; Η έπιστολή του άγαπητοϋ μου Αύγουστου ήμπορούσε νά περιέλλῃ εις ένα Κορπανώφ οϊονδήποτε. Άλλ' ο Θεός έκαμε νά πύση εις χείρας έκείνου, τόν όποϊον έγώ ο ίδιος θά έξέλεγα διά νά τῷ έμπιστευθώ τόν υϊόν

*Η Έδιδ και ή Σοφία-Μαρία συνομιλου φαιδρότατα. (Σελίς 382, στ. γ')

(*) Ίδε εικόνα προηγουμ. φύλλου, σελ. 374.

μου κατά τον χρόνον τον οποίον θα ύποχρεωθή ναφιερώση εις την σπουδην της ρωσικής γλώσσης...

— Βλέπω λοιπόν ότι καλά εγώ τα εδιδρθωσα όλα με τα τηλεγραφήματά μου! είπε καθ' εαυτήν ὁ Ἀντώνης...

Καί ἐνῶ ὁ ὑπηρετής ἐζήτηε ἀκόμη λέξιν διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ κρύβιά του προτερήματα...

Ὁ πατήρ τοῦ Αὐγούστου ἐξεπλάγη βλέπων τὸν θαλαμηπόλον του εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν καὶ εἰς ἐκείνην τὴν στάσιν...

«Καλὰ ἐγὼ τὰ εδιδρθωσα!» (Σελ. 382, στ. α')

Ὁ κύριος Δυμποῦ δὲν εἶπε τίποτε, μὴ θέλων νὰ ταπεινώσῃ τὸν ὑπηρετὴν ἐνώπιον τῶν ξένων...

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι δὲν ἐπλησίασα αὐτὴν πόρτα περισσότερο ἅπ' ὅσο με βλέπετε, τὸν ἐβεβαίωσεν.

Ὁ κύριος Δυμποῦ μετὰ βίας συνεκράτησεν ἐκρηξίν γέλωτος.

— Δὲν ἐκλήσιασες, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ θὰ μπορούσες νὰ ὀρκισθῆς, ὅτι δὲν ἐπρόσεξες νὰκούσης;...

— Δὲν ἐσυλλογιζόμουν παρὰ τὸν κύριον Αὐγούστον! ὠμολόγησεν ὁ κατηγορούμενος.

Ὁ κύριος Δυμποῦ παρεμέρισε, διὰ νὰ ἀφίσῃ τὸν κύριον, τὴν κυρίαν Κορπανῶφ καὶ τὴν Ἐδίθ...

Ἐάν ὁ Ἀντώνης διατήρῃ ἴχνος ψυχραιμίας, θὰ παρετήρῃ ὅτι τὰ πρόσωπα ἦσαν μᾶλλον εὐμενῆ...

τῆς δεσποινίδος Ἐδίθ. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸν δίσκον του, τὸν ὁποῖον ἐξηκολούθει νὰ τριβῇ.

— Ἄν δὲν ἔχῃς σκοπὸ νὰ τὸν φθείρῃς ὅλον, νομίζω πῶς μπορούεις πιά νὰ τὸν βάλῃς ἐστὶν θέσιν του...

— Ἔτσι! ὑπέλαβεν, ἀφοῦ ὁ Ἀντώνης ὑπήκουσεν. Ἀκουσέ με τώρα. Ἐχάσες ἀδικὰ τὸν καιρὸν σου...

— Ὁ κύριος δὲν θέλει βέβαια νὰ πῇ πῶς θὰ με βγάλῃ! Διέκοψεν ὁ Ἀντώνης. Εἰκοσιεπτὰ τώρα χρόνια εἰμαι στὴν ὑπηρεσία του...

— Ἀλήθεια, καλέ μου Ἀντώνη. Γιὰ τοῦτο βασίζομαι σὲ σένα.

— Ναι, μὰ τὸ παιδί.. τὸ παιδί, κύριέ μου; ὑπέλαβεν ὁ Ἀντώνης με ἰκετευτικὸν ὕφος παραμάνας.

— Ἄς το πιά τὸ παιδί νὰ διευθύνεται μόνο του! ἐστὶν ἡλικία ποῦ εἶνε...

— Ἐχετε δίκιο... Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, κύριε! Ὄταν τὸ βλέπω λυπημένο, στενοχωρημένο, γίνεται πάλι τὸ «παιδί» μας...

— Ἄ, κατεργάρη! Προσπαθεῖς νὰ με συγκινήσῃς. Ἀλλὰ αὐτὰ δὲν περνοῦν! Μισὴ λέξι ἀκόμη νὰ προσθέσῃς, ἐθύμωσα.

— Καὶ τὰ νεύματα;... ὁ κύριος μου ἀπαγορεύει ἀκόμη καὶ τὰ νεύματα;... — Τί ἐννοεῖς με αὐτό;... — Μά... — Νὰ σηκῶν τὰ χέρια στὸν οὐρανὸν, παραδείγματος χάριν, παρενέθη ἡ κυρία Κορπανῶφ...

— Νὰ σηκῶν τὰ χέρια στὸν οὐρανὸν, παραδείγματος χάριν, παρενέθη ἡ κυρία Κορπανῶφ, καὶ νὰ ὑπαγορεύῃ μ' αὐτὸ ἔς τὸν ἐξαδέλφον Αὐγούστο νὰ στείλῃ ἕνα κατέρα καὶ μίαν ἀδελφήν, ποῦ ἔγιναν ὀχληροί, εἰς ἄλλον κόσμον καλλίτερον...

Ὁ Ἀντώνης ἐκύτταξε τὴν Καν Κορπανῶφ ἐνεῶς. «Καλὲ αὐτοὶ τὰ εἶπαν ὅλα μεταξὺ τους, ἐσυλλογίσθη. Δυστυχισμένη μου κύριε Αὐγούστε! Τί ἔχεις νὰ τραβήξῃς!... Δὲν εἶνε ὅμως εὐγενὲς ἐκ μέρους των... νὰ σὲ κάμνουν ἔτσι ἐσένα, ποῦ ἐξώδευσες γι' αὐτοὺς ὅλα σου τὰ λεπτὰ!...»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν εἶχαν δέλου συνομιλῶσιν ἀπλῶς εἶχαν ἐξηγηθῆ.

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς ζωηρᾶς ἐκπλήξεως καὶ κάποιας ἐπιφυλακτικῆς ψυχρότητος, κατακτηθέντες ὑπὸ τῆς φιλόφρονος εὐδικρινείας τοῦ κυρίου Δυμποῦ, ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἡ σύζυγός του ἱλαρύνθησαν.

Ἀφοῦ συνεφιλιώθησαν οὕτως, ἀντήλασαν τὰς ἐντυπώσεις των καὶ ἤρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι μετ' ἑνὸς ἀπίστευτον αὐτῆν ἱστορίαν.

Ἀπεφασίσθη μάλιστα νὰφίσουν τὸν Αὐγούστον ἐλευθέρου νὰ τὰ ξεμπερδεύσῃ ὅπως ἤθελεν. Ὁ κύριος Δυμποῦ ἐκρινεν ἀναγκαίαν αὐτὴν τὴν δοκιμὴν, διὰ νὰ ἰδῆ τί θὰ ἔκαμνε μέχρι τέλους ἡ ἐμφυτος χρηστότης, εὐρισκομένη εἰς τοιαύτην ἀδιέξοδον θέσιν...

Ἡ Μαρία-Σοφία δὲν ἔλεγε τίποτε, ὑπέσχετο ὅμως καθ' εαυτήν νὰ περιπλέξῃ ὅσον ἤμπορούσε τὴν νεαρόν των ἀμφιτρώνα.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπέστρεψε, φωνάζων ἀπὸ τὸν προθάλαμον: — Ὡραία μοῦ τὴν ἐκατάφεραν!

Ἐπειτα, βλέπων τὰ πράγματα τῶν ταξιδιωτῶν: — Πῶς; ἔφθασαν κηῖρα!

Ἡ ἐρώτησις ἀκηυθόνετο πρὸς τὸν Ἀντώνην: Ὁ ὑπηρετὴς ἐσήκωσε τὰς χεῖρας, ἰχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, ἐταλαντεύθη δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, καὶ ἐστράπη εἰς φυγὴν πρὸς τὸ μαγεύεινον.

— Τί συμβαίνει; ἐπιθύρῃσεν ὁ Αὐγούστος. Ὁρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅλοι ἦσαν ἤδη συνηθροισμένοι ἐκεῖ. Ὁ κ. Κορπανῶφ καὶ ὁ κ. Δυμποῦ ἔστέκοντο ὀρθοὶ καὶ σιωπηλοὶ πλησίον τοῦ παραθύρου, ἡ Ἐδίθ ὅμως καὶ ἡ Μαρία-Σοφία, καθήμεναι εἰς τὸν καναπέν καὶ περιστοιχιζόμεναι ἀπὸ τὰ παιδία, συνομιλοῦν φαιδρότατα.

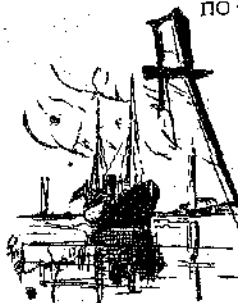
Ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ὁ Αὐγούστος περιεβάλε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆν τὴν εἰκόνα. Δὲν εἶχε προῖδη ὅτι αἱ πρώται λέξεις μετὰ τοῦ πατρὸς του θάνηλλασσοντο οὕτως ἐνώπιον τῶν ξένων του. Ἐνόμιζεν ὅτι προηγουμένως θὰ ἐγίνετο κάποια συνεννόησις, κάποια συνομιλία; τὴν ὁποίαν θὰ ἐδέχετο προσωρινῶς ὁ κ. Δυμποῦ.

Ἀλλὰ ἔτσι ἔξαφνα, ἀπροστάτευτος, ὀλομόναχος, μὴ γνωρίζων πᾶν ἂν θὰ ὑπεστηρίζετο;... (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩ ΜΟΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν Ἀμερικὴν μᾶς ἔρχονται ὅλα τὰ παράδοξα. Αὐτὸ πλέον κατήντησε παροιμία. Ἄλλ' εἶνε τῶντι ἀδύνατον νὰνοίξῃ κανεὶς ἐφημερίδα καὶ νὰ μὴν ἰδῆ ἐν τούτῳ λᾶχιστον ἀμερικανικὸν παράδοξον. Προχθὲς π. χ. ἐδιάβαξα, ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν κάμνουν τώρα καὶ ψεύτικα... αὐγά. Τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ τὸ πιστεύω, διότι καὶ ἄλλην φορὰν τὸ εἶδα. Ἀπομνημονύται, λέγει, τὸν κρόκον μὲ ἀμίλλον ἀραβοσττου, κουφάλοισιν μὲ αἶμα, μὲ ζαφουράναν καὶ δὲν εἰζεύρω μὲ τί ἄλλο. Τὸ ἀσπράδι τὸ κατασκευάζουν ἀπὸ διαφόρους λευκοματώδεις οὐσίας, καὶ τέλος τὸ κέλυφος ἀπὸ ἄψεστον. Ἡ ἐπεξεργασία εἶνε τελειοτάτη. Μὲ μεγάλην δυσκολίαν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἐν τεχνητῶν ἀπὸ ἐν φυσικῶν αὐγῶν. Καὶ μὲ ὄλην τὴν καταδωξίν τῆς ἀστυνομίας, τὰ ψεύτικα αὐγά πωλοῦνται εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ χιλιάδας!

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐπίσης μᾶς ἤλθε κατ' αὐτὰς καὶ ἡ εἰδήσις περὶ τῆς καταπληκτικῆς πρῶμου ἀναπτύξεως ἐνὸς ἀγοριῶ. Ἐνδεκα ἐτῶν καὶ εἶνε... φοιτητῆς! Ὀκτῶ ἐτῶν εἶχε τελειώσῃ τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' οἱ γονεῖς του δὲν τὸν ἐνέγραψαν ἀπὸ τότε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, διὰ νὰ μεγαλώσῃ ὀλίγον... Ἐνὸς ἔτους ἤρχισεν νὰ συλλαβίξῃ. Δύο ἐτῶν ἤξευρε τελείαν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν. Τεσσάρων ἐτῶν, κατέπληττε μὲ τὰς γνώσεις του. Σήμερον γνωρίζει τρεῖς ξένας γλώσσας, ἔχει δὲ συγγράφῃ καὶ μίαν Ἀνατομίαν διὰ παιδία. Καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον σπουδάζει ἰατρικὴν, ὅστε δεκαοκταετῆς θὰ εἶνε πλέον ἰατρός καὶ ἴσως-ἴσως... καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου!

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς εἰδήσιν, μᾶς ἤλθε καὶ μίᾳ ἄλλῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. Πρὶκεῖται πάλιν περὶ πρῶμου ἀναπτύξεως, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν σωματικῆς. Ὁ μικρὸς Ἰταλός, — τεσσάρων μόλις ἐτῶν, — ἔχει ἤδη ἀνάστημα ἐνὸς μέτρου καὶ τριάντα ἐκατοστάν, ἀνάπτυξιν ἐν γένει καὶ φωνὴν τελείου ἐφήβου, διάνοισιν ὅμως νηπιακῆν. Ὁ Δυμποῦζο, ὁ ἐσχάτως ἀποθανὼν σοφός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐρωτηθῆ περὶ τοῦ παραδόξου φαινομένου, ἀπήντησεν ὅτι καὶ ἄλλα νήπια ἐγνωρίσει με σωματικὴν ἀνάπτυξιν ἐφήβων. Εἶνε ἰδιοτροπία τῆς φύσεως ἐμφανιζομένη συχνὰ εἰς μικρότερον ἢ μεγαλύτερον βαθμῶν. Συνήθως ὅμως τὰ παιδία τῆς πρῶμου σωματικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως ὅλα τὰ τέρατα, δὲν εἶνε μακροβία.

Ὁ Ἀμερικανός μὲ τὴν πρῶμον διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ὁ Ἰταλός μὲ τὴν σωματικὴν, ἀποτελοῦν ὅμοιον φαινόμενον ἀλλὰ καὶ ἀντίθετον. Δέγω ἀντίθετον, διότι τὸ σωματικὴν ἀνάστημα, ἡ φυσικὴ δύναμις, διαφέρει βέβαια πολὺ ἀπὸ μίαν ψυχικὴν μόνον ἀνάπτυξιν, ἀπὸ μίαν δύναμιν διανοητικὴν. Ἀλλὰ λέγω ὅμοιον, ὅχι μόνον διότι καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις πρόκειται περὶ μιᾶς παραδοξότητος, περὶ μιᾶς ἀντινομίας, περὶ πράγματος ἀσυνήθους ἐπίσης καὶ ἐξαιρετικοῦ, — ἀλλὰ καὶ διότι, κατὰ βάθος, ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις δὲν διαφέρει ἀπὸ τὴν διανοητικὴν. Ἡ καλλίτερα, ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ σωματικὴ.

Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς τὴν πρῶρον σωματικὴν ἀνάπτυξιν, μεγαλύνουν τὰ μέλη, τὰ ὀστά, οἱ μυῶνες, τὰ κατώτερα νεῦρα κτλ. ἐνῶ εἰς τὴν πρῶρον διανοητικὴν, ἀναπτύσσονται πρῶτως καὶ τελειοποιοῦνται ὁ ἐγκέφαλος καὶ τὰ εὐγενέστερα νεῦρα. Καὶ εἰς τὴν μίαν λοιπὴν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περιπτώσιν, τὸ σῶμα, ἡ ὕλη ἀναπτύσσεται πρῶτως. Ἀδιάφορον ἂν εἰς τὴν πρῶτην ἔχωμεν ὡς ἀποτέλεσμα ὄγκον καὶ δύναμιν σωματικὴν, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἀπλῶς ψυχικὴν καὶ διανοητικὴν ἰκανότητα.

Εἰς τὸν κανονικὸν ἄνθρωπον συμβαδίζει πάντοτε ἡ μίᾳ ἀνάπτυξις μὲ τὴν ἄλλην, δηλαδὴ ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ ἀναπτύσσονται ἐξ ἴσου. Εἰς τὰ τερατώδη παιδία, συμβαίνει ἄλλα μέρη νὰ ἀναπτύσσονται πολὺ πρῶτως, καὶ ἄλλα φυσικῶς, κανονικῶς (ἢ καὶ νὰ καθυστεροῦν.) Ὅτῳ βλέπομεν ἰτετραετῆ παιδία μὲ ἀνάπτυξιν σωματικὴν ἐφήβων, ἀλλὰ μὲ ἐγκέφαλον κανονικόν, νηπιακόν, δηλαδὴ τῆς ἡλικίας των. Καὶ ἄλλα πάλιν, νήπια καθ' ὅλα τὰλλα, ἐκτὸς τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ ὁποῖος ὀρμιάζει πρῶτως.

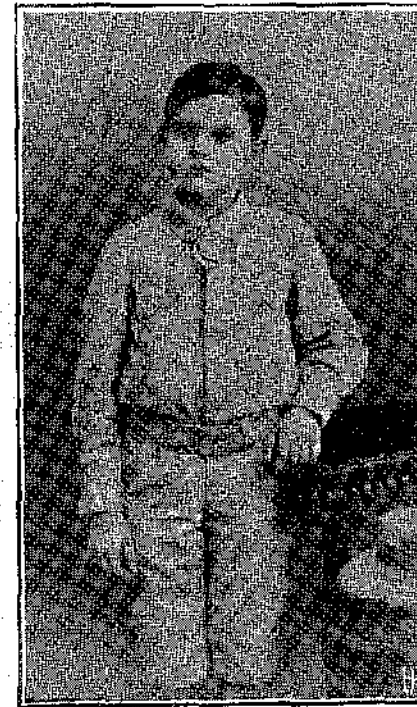
Εἰς παλαιότερους καιροὺς, διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ πραγματικὸν ἐκπληκτικὸν φαινόμενον τῆς πρῶρου διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐπεκαλοῦντο τὴν μετεμψύωσιν καὶ ἐφαντάζοντο ὅτι, — κατὰ λάθος ἴσως ἢ κατὰ θαῦμα τοῦ Θεοῦ, — μίᾳ ψυχῇ ὀρμιος ἐνεφυσήθη εἰς ἐν σῶμα βρεφικόν. Ἀλλ' ἦτο μίᾳ πλάνη. Ὅπως ἡ σωματικὴ, καὶ ἡ διανοητικὴ πρῶρος ἀνάπτυξις δὲν εἶνε παρὰ μίᾳ ἀνωμαλίᾳ ὀργανικῇ. Συμβαίνει δὲ ὅπως συμβαίνει καὶ ὅλα αἱ ἄλλαι ἀνωμαλίαι, τὰ ἐξαδάκτυλα χέρια, τὰ μισὰ αὐτιά, τὰ σχισμένα χεῖλη (λαγοχειλία) κτλ.

Ὅτ' αὐτῶν εἶνε ἰδιοτροπία τῆς φύσεως ἐμφανιζομένη συχνὰ εἰς μικρότερον ἢ μεγαλύτερον βαθμῶν. Συνήθως ὅμως τὰ παιδία τῆς πρῶμου σωματικῆς ἀναπτύξεως, ὅπως ὅλα τὰ τέρατα, δὲν εἶνε μακροβία. Εἰξεύρω μόνον ὅτι αἱ ἀνωμαλίαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τόσα πλάσματα δυστυχῆ; Δὲν εἰξεύρω. Δὲν εἶμαι θεολόγος, νομίζω δὲ ὅτι κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς βουλάς τοῦ Ὑψίστου. Εἰξεύρω μόνον ὅτι αἱ ἀνωμαλίαι αὐταί, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τόσα πλάσματα δυστυχῆ, ἀλλὰ ἀπεναντίας τὰ κάμνουν εὐτυχέστατα, προπάντων δὲ τοὺς περὶ αὐτά, καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐν γένει. Ἡ μεγαλοψυχία π. χ.; γάρρα καὶ εὐεργεσία τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ μίᾳ ἀνωμαλίᾳ. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ μεγαλοψοῦς, καὶ ἐν γένει ὁ ὀργανισμὸς του, διαφέρει ἀπὸ τοὺς κοινούς. Ἐπομένως εἶνε κατὶ ἐξαιρετικόν καὶ ἀνωμαλόν. Ἀλλὰ συλλογισθῆτε ποῦ ἔδηγῃ αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία! Κανεὶς βέβαια δὲν θὰ ἤθελε νὰ γεννηθῇ μ' ἕνα πόδι ἐλιγώτερον ἢ μ' ἕνα δάκτυλον εἰς τὸ αὐτί. Ἀλλὰ ποῖος δὲν θὰ ἤθελε νὰ γεννηθῇ μέγας ποιητής, μουσικὸς, μαθηματικὸς, ἐφευρέτης!

Διότι, καθὼς ξεύρετε, οἱ μεγάλοι δὲν γίνονται ἄλλὰ γεννῶνται. Ἡ καλλιτέρα, δὲν γίνονται παρὰ ἐὸν γεννηθῶν. Ἴσως λοιπόν, — ποῖος ξεύρει! — διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τὰς ἀνωμαλίας, ὅταν μερικαὶ προξενοῦν τόσα εὐεργετήματα, ἱκανὰ νὰντισταθμίσουν μὲ τὸ παραπάνω τὰ κακά τῶν ἄλλων...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΡΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ Βραβεύθει εἰς τὸν 110ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων. [Ἴδε Διάπλ. σ. 2, σελ. 314.]

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΔΕΛΑΠΑΛΙΣ

Φίλος της Διαπλάσεως ανέγνωσε κατ' αὐτὰς εἰς χρονογράφημα ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος τὴν ἑξῆς φράσιν: «...θὰ ἦτο ἀνοησία ἀνταξία τοῦ μακαρίτου κυρίου Δελαπαλῆς.» Καὶ ἐρωτᾷ: «Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Δελαπαλῆς, τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ βλέπω νάναφέρουν οἱ χρονογράφοι ὡς πρότυπον ἀνοητοῦ; Εἶνε πραγματικῶς, ὡς μοὶ εἶπαν εἰς καθηγητῆς μου, ὁ ἀνδρῆτος ἐκεῖνος καὶ εὐγενῆς στρατηγὸς τοῦ Φραγκίσκου Α' τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον τόσον εὐφύμως ἀναφέρει ἡ ἱστορία; Καὶ ἂν εἶνε αὐτὸς, πῶς συμβαίνει νὰ ἔχη σήμερον φήμην μωροῦ καὶ νὰ τῷ ἀποδίδεται κάθε ἀνοησία;»

Νὰ σοῦ ἐξηγήσω, φίλε μου, πῶς συμβαίνει... Κυκλοφοροῦν πρὸ αἰῶνων μερικοὶ γαλλικοὶ στίχοι, περίφημοι, ἀστεϊστατοὶ καὶ πασίγνωστοι. Παραδείγματός χάριν: «Ἀπέθανε πρὸ τῆς Παβίας. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἦτο ἀκόμη ζωντανός.»

[Il est mort devant Pavie:
Un quart d'heure avant sa mort.
Il était encore en vie.]

Καὶ ἄλλο: «Δὲν ἔδραζε ποτὲ τὸ καπέλλον του, χωρὶς νάπεκαλύψῃ τὴν κεφαλὴν του.»

[N'ôter jamais son chapeau
Sans decouvrir sa tête.]

Καὶ τοῦτο ἀκόμη: «Ἀπέθανε Παρασκευῆν, τελευταίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς του. Ἐὰν ἀπέθνησκε Σάββατον, θὰ ἔζη περισσότερον.»

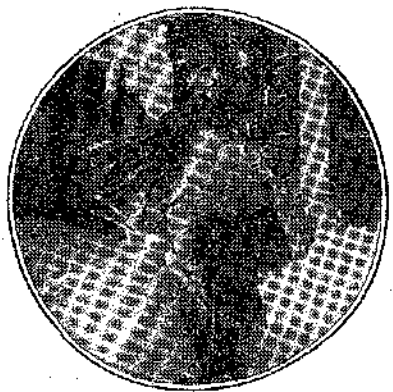
[Il mourut le vendredi,
Dernier jour de son âge;
S'il fût mort le samedi,
Il eût vécu davantage.]

Οἱ στίχοι αὐτοὶ κακῶς ἀποδίδονται εἰς τὴν Δελαπαλίς. Εἶνε ἀπόσπασμα ἐλεγείου, ἀστείου χαρακτῆρος, τὸ ὅποιον συνετέθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ὑπὸ κάποιου εὐφυοῦς Γάλλου ἐνομοζομένου Λαμονναί (La Monnaie). Τὸ ἔγραφε χάριν διασκεδάσεως, μὴ προμαντεῶν βεβαίως ὅτι θὰ ἐγίνετο τόσον δημοφιλές. Ἄλλ' οὔτε εἶχε δόλου κατὰ νοῦν ὁ ἄνθρωπος νὰ γελοιοποιήσῃ διὰ τοῦ ἐλεγείου του τὸν ἀνδρῆτον στρατηγὸν τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, τὸν φονευθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Παβίας. Τὸ ἔγραφε διὰ λογαριασμὸν καὶ εἰς βῆρος ἐνὸς ἄλλου, ἐνὸς ἀστείου ὑποκαίμενου, ἐντελῶς φανταστικοῦ, ἦτοι τοῦ διασήμου, ὡς τὴν ὀνομάζει, Λαγκαλῆς (La Ga-

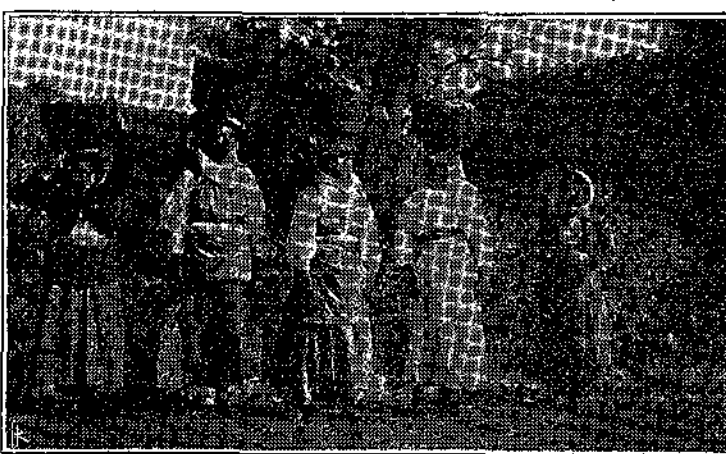
lisse). Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ποιητοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Λαγκαλῆς ἦτο πολέμιός τῆς, διότι ὡς λέγει τὸ ἴδιον ποίημα, «ἀθρηνοῦμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του ἀπέθανεν ἐπιρθῶν» ἢ δὲ ἡμέρα τοῦ θανάτου του ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῆς ζωῆς του.»

[Regretté de ses soldats
Il mourut digne d'envie;
Et le jour de son trepas
Fut le dernier de sa vie.]

Ἀπὸ στόματος λοιπὸν εἰς στόμα, αἱ ἀστεῖαι στροφαὶ τοῦ ποιήματος παρεμορφῶντο, ἠλλοιοῦντο, προσετίθεντο δὲ καὶ νέα, κατὰ τὴν ἴδιον πάντοτε ρυθμὸν. Φαίνεται ὅτι ἡ ἐμορφότης τοῦ ἐνομοζομένου τοῦ φανταστικοῦ ἥρωος μὲ τὸ τοῦ στρατηγῶν τοῦ Φραγκίσκου Α' ἔγινεν αἰτία νὰ πισευθῇ, ὅτι ὁ Λαμονναί λέγων Λαγκαλῆς ἐνόησεν τὴν Λαπαλίς. Τὸ δὲ ὄνομα τῆς Παβίας, τὸ ὅποιον ἐτέθη ἐκεῖ χάριν ἀπλῆς ἐμοιοκαταληξίας (Pavie-vie), ἐθεωρήθη ὡς μία ἐπι-

Ὁ Σκουπᾶς.

Χωρικαὶ Κερκύρας.—(Φωτοσουλίστις. [B' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.]

λῆς ἀπέθανεν ἄλλου, εἰς ἄλλην μάχην ἐναντίον τῶν Ἰσπανῶν. Ἀδιαφοροῦν. Εἶτε εἰς τὴν Παβίαν ἀπέθανε, εἶτε πρὸ ἰσπανικοῦ τινος φρουρίου, ὁ στρατηγὸς Δελαπαλῆς δὲν εἶνε ὁ σατυριζόμενος εἰς τὸ ἐλεγείον τοῦ Λαμονναί, οὔτε ἦτο ἄξιος τοιαύτης... τιμῆς, διότι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν του ὁ ἄνθρωπος ἔλεγεν ἀνοησίας. Ὁ ἀνόητος, τὸν ὁποῖον ἐσατύριζεν ὁ ποιητῆς, ἦτο κάποιος ἄλλος, ἀγνωστος, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πλάσμα τῆς φαντασίας του.

Ἄλλ' ἢ παρεξήγησις ἔκαμε τὸν ὄρον της διὰ τῶν αἰῶνων. Ὁ Λαγκαλῆς ἐπιστεῦθη ὡς Λαπαλίς. Ὁ σατυριστῆς μάλιστα ἐουγγύσθη κάπως μὲ τὸν σατυριζόμενον, καὶ πολλοὶ ἀκόμη νομίζουν ὅτι ὁ ἴδιος Δελαπαλῆς ἔγραψε τοὺς μωροῦς ἐκεῖνους στίχους. Δι' αὐτὰ ὅλα ἐσάκις ἀκουσθῆ τοιοῦτου εἶδους μωρία ἢ ἀφέλεια, λέγουν, — οἱ χρονογράφοι, — ὅτι εἶνε ἀνταξία τοῦ κυρίου Δελαπαλῆς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΗΡΓΑΙΟΣ

ΕΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΝ!

Ἡ Ἄννα εἶνε μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ μπαμπᾶς εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ μαμὰ ἔφυγε πολὺ πρῶτ' ἄρτι, διὰ μίαν θαλασσίαν ἐκδρομὴν μακρυνήν, πέραν ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήρι.

Ἡ Ἄννα ἔφαγε μὲ τὴν Σταμάταν, τὴν γραῖα νταντᾶ της, εἰς τὰς ἑνδεκά' ἔπειτα ἔπαιζεν ὀλίγον εἰς τὸ περιβόλι' ἔπειτα ἡ Σταμάτα τὴν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ, ἔπως ἔκαμνε κάθε μεσημέρι.

Ἄλλὰ ἡ Ἄννα δὲν κοιμάται... Τὰ μεγάλα γαλανά της μάτια κυττάζουν εἰς τὸ ταβάνι μίαν εὐμορφὴν ἰδέαν ποῦ ἐγεννήθη ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ πενταετὲς μωλοδάκι της, — ἓνα μωλοδάκι καταφρεσκον, κατακαινούργον, ἔπως τὸ ἀνοικτόχρωμον χαρτί ποῦ σκεπάζει τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου της, ἔπως τὸ κυανοῦν σμάλτον τούρανου, ἀπὸ τὸ ὅποιον περνοῦν λευκόχρυσά συννεφάκια...

Ἡ μαμὰ θὰ γυρίσῃ τὸ βράδυ διὰ τὸ δεικνόν.

Ἡ Ἄννα λατρεύει τὴν μαμὰ της. Ἡ μαμὰ εἶνε τόσῳ καλὴ, τόσῳ εὐμορφῆ... τὰ φίλιά της εἶνε σὰν χλιαρὴν πνοῦλα ποῦ χαϊδεύει... Ἡ Ἄννα θὰ ἔκαμνε ὅτι δήποτε διὰ νὰ διατηρήσῃ αὐτὰ τὰ φίλια.

Ἡ μαμὰ λοιπὸν εἶχε πῆ χθὲς εἰς τὴν Βαρνάβα, τὴν γέρο-φαρᾶν, τὴν μεγάλον φίλον τῆς Ἄννας:

— Ἄχ, καλέ μου Βαρνάβα, πότε

λοιπὸν θὰ μᾶς φέρῃς γαρίδες, μεγάλες-μεγάλες γαρίδες;

Κ' ἔχομογελοῦσε μὲ τὸ χαμόγελο τὸ δικό της, ποῦ εἶνε ἔμπρὸς εἰς τὰ ἄλλα χαμόγελα ὅτι εἶνε ὁ ἥλιος ἔμπρὸς εἰς τὸ φεγγάρι.

Καὶ ὁ Βαρνάβας τῆς εἶχεν ἀποκριθῆ:

— Μεθαῦριο χωρὶς ἄλλο, κυρία. Ὅχι αὔριο, γιατί αὔριο θὰ πάω εἰς τὴν Ἁγία-Κυριακὴν γιὰ τὰ δίκτυα μου... Μεθαῦριον ὅμως, σίγουρα θὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Ἡ Ἄννα τὰ ἤκουσεν αὐτὰ προσεκτικῶς, μὲ σκυμμένο τὸ ξανθόμαλλον κεφαλάκι... Καὶ ὅταν ἐξόπνησε τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὰ ἐσυλλογίζετο ἀκόμη, ἐνῶ ἔκαμνε τὴν κραιπνὴν της τουαλέταν... καὶ ἔπειτα ἐνῶ ἔτρωγε μὲ τὴν Σταμάταν... καὶ ἔπειτα ἐνῶ ἔπαιζεν εἰς τὸ περιβόλι... καὶ τώρα πάλιν τὰ συλλογίζεται εἰς τὸ κρεβάτι...

Ἀφοῦ ὁ Βαρνάβας δὲν μπορῇ νὰ πιάσῃ σήμερα τὲς περίφημες γαρίδες, ποῦ ἐπιθυμεῖ τόσον ἢ μαμὰ, γιατί νὰ μὴ προσπαθῆσῃ νὰ τῆς πιάσῃ αὐτὴ ἡ Ἄννα;.. Ἐσῦρει πολὺ καλά νὰ φαρῆσῃ μὲ τὸ μεγάλο της δίκτυ... Ἐσῦρει ἀκόμη νὰ σηκώσῃ ψηλά-ψηλά τὸ τριανταφυλὶ τῆς φουστανάκι καὶ τὸ κεντημένο της πανταλονάκι... Ἡ Ἄννα εἶνε πολὺ ἐπιτιθέτω κοριτσάκι. Ἐπειτα θέλει τόσο πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀγαπημένην της μαμὰ! Καὶ ἡ μαμὰ της θὰ εὐχαριστηθῆ τόσο πολὺ, νὰ φάγῃ ἀπόψε, ὅταν θὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν, ὡραῖες μεγάλες γαρίδες!..

Ἐτελείωσε! Ἡ Ἄννα θὰ φύγῃ ὀλομόναγῃ, κρυφά. Ἐστὶ δὲν πρέπει, διὰ νὰ κάμῃ μίαν ἐκπληξίν; Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ τὴν ἰδῇ, κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ τίποτε: οὔτε ἡ Σταμάτα, οὔτε ὁ Γιάννης ὁ περιβολάρης, οὔτε ἡ Μαριγώ, ἡ μαγειρίσσα.

Καὶ ἡ ὥρα εἶνε πολὺ κατάλληλη. Ἡ Σταμάτα, ἡ ὁποία νομίζει ὅτι ἡ «μπεμπέκα» της εἶνε βυθισμένη εἰς βαθὺν ὕπνου καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πρὸ δύο τουλάχιστον ὥρων, κοιμάται καὶ αὐτὴ ἡσυχὴ ἐπάνω εἰς τὴν κάλτσα τῆς μαμμάς ποῦ ματᾶρει, — μὴ κάλτσα λεπτὴ σὰν ἀπὸ δαντέλλα. Ἡ Μαριγώ, εἰς τὴν κουζίαν, σιδερώνει κάτι ἀσπρόρουχα ὁ δὲ Γιάννης, εἰς τὸ περιβόλι, καταγίνεται ὑπομονητικᾶ νὰ λυτρώσῃ ἐν ὠραίων φυτῶν σαλάτας, μὲ κίτρινα ἀνθηὰ ἀπὸ

τὰ σκουλήκια ποῦ θέλουν νὰ τὸ φάγουν. Ἐὰν τὸ φεῖδι, — ἓνα χαριτωμένο φεῖδακι ποῦ θὰ ἐφοροῦσε τριανταφυλλὶ φῶρεμα, ἄσπρα σκαρπινάκια, καὶ θὰ ἐχρατοῦσε ἓνα μεγάλο δίκτυ, — ἡ Ἄννα ἐσεγλυστῆ, χωρὶς νάκουσθῇ, ἀπὸ τὴν πιασινὴ πορτοῦλα τοῦ περιβολιοῦ. Τὰ ματάκια της λάμπουν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην της καπὸταν, καὶ τὰ πεδαράκια της τρέχουν γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ χαλιώστρωτον δρομάκι, ποῦ ἔδηγεί ἀπὸ τὸ σπιτί εἰς τὴν βραχώδη ἀκρογιαλιάν...

Κανεὶς εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν! Κανεὶς διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν Ἄνναν!... Κανεὶς διὰ νὰ τῆς πῆ καὶ νὰ τῆς θυμίσῃ, ὅτι ἡ ξανθὴ ἀμμουδιά, ποῦ ἀπλόветαι ράθυμη κοντὰ εἰς τὴν ἄστατη θάλασσα, εἶνε σὲ μερικὰ μέρη ἀκόμη πικρὰ ἄστατη, ἀκόμη πικρὰ ἀπιστὴ ἀπὸ τὴν θά-

λασσα τὴν ἴδια!.. Ὅχι, κανεὶς δὲν εἶνε ἐκεῖ!

Οἱ ἑσπῆροι τοῦ 1908.— Στρατιωτὴς τῆς Ἀσίας. [B' Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας.]

Καὶ γενναϊότατα ἡ μπεμπέκα βγάζει τὰ σκαρπινάκια της, ἀνασκουμπόνεται, μπαίνει εἰς τὸ νερὸ καὶ φαρῆει... φαρῆει... μὲ ὄλον τὸν ζῆλον ἐνὸς μικροῦ εὐτυχισμένου πλάσματος.

Ἡ Ἄννα φαρῆει τώρα μίαν ὥραν, μίαν ὀλόκληρην ὥραν, κάτω ἀπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον, — ἂ, εἶνε πολὺ διὰ μίαν μπεμπέκα πέντε χρονῶν! Ἄλλ' αἱ γαρίδες εἶνε σπάνια καὶ τὸ φάρεμα ἄτυχον!

Ἡ Ἄννα δὲν ἀποθαρρύνεται. Ἐκεῖ πέρα, κοντὰ ἔς ἐκεῖνους τοὺς βράχους, θὰ κοιμῶνται χωρὶς ἄλλο αἱ γαρίδες... ἔπως ἡ Σταμάτα ἐπάνω εἰς τὴν κάλτσα... ἔπως ἡ Ἄννα, τίς ἄλλες ἡμέρες, εἰς μικρὸ λευκὸ της κρεβάτι... Πρέπει νὰ πᾶν νὰ τῆς ζυπνίσῃ... Ἄλλοιῶτα ἡ μαμὰ δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπόψε μὲ

τὴν ὡραίαν ἐκπληξίν τῆς κόρης της. Καὶ ἡ Ἄννα πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν βράχον.

Ἐξαφνα... ἔξαφνα, καί, ὑπὸ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βάρους, τὸ ἔδαφος ὑποχωρεῖ παράξενα... Ἡ Ἄννα κάμνει νὰ τραβῆξῃ τὰ πόδια της, ἀλλὰ χώνονται βαθειὰ καὶ τὰ δύο μέσα εἰς τὴν ἄμμον. Καὶ ὅσον ἡ μικρὰ προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ, νὰ βγῇ ἔξω, νὰ πατήσῃ στερεά, τόσον περισσότερον βυθίζονται τὰ πεδαράκια της εἰς μίαν τρύπαν παράξενην, ποῦ κατακίνηται ὄλονεν τὰ λεπτὰ στραγάλια, τίς παχουλῆς γαμπούλες, τὰ γόνατα, τὰ σκέλη ἕως ἐπάνω, ἕως εἰς τὸ κέντημα τοῦ μικροῦ ἀναστηκωμένου πανταλονοῦ!

Εἰς μίαν στιγμὴν φοβεράν, ἡ Ἄννα ἐννοεῖ: ἔξαφνα ἐνθυμεῖται τὴν «κακὴν ἀμμουδιάν» τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἐκεῖνης, ἔπειτα κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ προχωρήσῃ, διότι εἰς μερικὰ μέρη ἐνεδρεῖε ὁ θάνατος.

Ἐνθυμεῖται ὅτι ἡ μαμὰ ἔλεγε πάντα τῆς Σταμάτας νὰ μὴν τὴν πηγαίνῃ ποτέ, ποτέ, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος... Καὶ τώρα ἡ Σταμάτα εἶνε μακρῶς. Καὶ ἡ μαμὰ ἀκόμη μακρύτερα, εἰς τὴν γαλάζια θάλασσα... καὶ ἡ τρύπα ἐξακολουθεῖ νὰ κατακίνη τὴν Ἄννα, μισολιπόθυμη ἀπὸ τὸ φόβον της, ποῦ ἔχει ὅμως ἀκόμη τὴ δύναμι νὰ φωνάξῃ: «Μαμὰ!... μαμὰ!...» καὶ νὰ κλαίῃ ἀπηλπισμένη...
I.

Ἡ Ἄννα φαρῆει τὴν κάλτσα τῆς μαμμάς, καὶ τὸ φάρεμα ἄτυχον!

Ἡ Ἄννα φαρῆει τὴν κάλτσα τῆς μαμμάς, καὶ τὸ φάρεμα ἄτυχον!

Ἡ Ἄννα φαρῆει τὴν κάλτσα τῆς μαμμάς, καὶ τὸ φάρεμα ἄτυχον!

Καθὼς περνᾷ αὐτὸς ποῦ γνωρίζει τὸν κίνδυνον, ἀποσπᾷ μίαν σαβίδα ἀπὸ ἓνα φράκτιν.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1910

Από σήμερα μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου. — Σκοπός του Ξεσπαθώματος είνε πάντοτε η αύξηση και η βελτίωση του φύλλου. — Αναγνώσατε τους όρους του Διαγωνισμού.

ΕΤΑ Τ' Αποτελέσματα του Ξεσπαθώματος, ιδού σήμερα η προκήρυξις του Δεκάτου. Συμφώνως με τους κατατέρω δημοσιευμένους όρους, θα βραβεύσω και πάλιν όσους θα μου κάμουν τους περισσότερους συνδρομητάς εις την Διάπλαιν του 1910, από σήμερα ξεσπαθώνοντες μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Τ' αποτελέσματα του λήξαντος Διαγωνισμού όλίγον ήσαν ικανοποιητικά. "Ας ελπίσωμεν ότι τ' Αποτελέσματα του νέου θα είνε ικανοποιητικώτερα. Καί θα είνε, εάν οι νυν συνδρομηταί έννοήσουν καλώς τήν οικείαν και τήν σημασίαν του Ξεσπαθώματος.

Οι προθυμότεροι των φίλων μου, δραστηρίως και αποτελεσματικώς πάντοτε ξεσπαθώνοντες, αντιλαμβάνονται το Ξεσπαθώμα ως καθήκον. Καθήκον προς τήν εαυτών των, καθήκον προς τήν Διάπλαιν, καθήκον προς τους άλλους όλους. Έκείνος που ξεσπαθώνει κάμνει πρώτον καλόν προς εκείνον τόν όποιον έγγραφει, διότι τού ανοίγει τα μάτια και τήν κάμνει να γνωρίση και να πολαύση τήν παντοειδή ωφέλειαν του περιοδικού μας. Δεύτερον κάμνει καλόν προς τήν Διάπλαιν, διότι συντελεί εις τήν αύξησιν της κυκλοφορίας της και επομένως της ευημερίας της. Τρίτον κάμνει καλόν προς τόν εαυτόν του, διότι γίνεται άξιος των τιμών και των άμοιβών του βραβείου, και διότι απολαμβάνει και αυτός το περιοδικόν ηδυνήμον και βελτιωμένον διά του Ξεσπαθώματος. Τέταρτον κάμνει καλόν προς όλους έν γένει, διότι σκοπός του Ξεσπαθώματος είνε πάντοτε η αύξησις και η βελτίωσις του περιοδικού μας, τό δε περιοδικόν μας άπευθύνεται προς όλους τους Έλληνοπαίδα.

Ποίος, εάν συλλογισθή και σταθμίση καλώς τάνωτέρω, δέν θα θελήση να ξεσπαθώση; Ποίος, έν γνώσει ότι τοιούτον πολλαπλούν και μέγα καλόν κάμνει, δέν θα καταβάλη πάσαν ένέργειαν προς έγγραφήν νέων συνδρομητών και αγοραστών εις τήν Διάπλαιν;

Νομίζω δε ότι τούτο δέν είνε δύσκολον. Καθείς θα γνωρίξη κολλά παιδιά, άγόρια και κορίτσια, που δέν έτυχε ακόμη να γίνον συνδρομηταί μου. Συγγενείς του, φίλους του, συμμαθητάς του. "Ας τους δείξη τήν Διάπλαιν, άς τους όμιλήση θερμώς ύπερ αυτής, άς τοις προτείνη, άς τους προτρέψη να έγγραφουν. Θα δεχθούν, είνε αδύνατον να μή δεχθούν, όταν η σύστασις γίνη όπως πρέπει. Διότι η Διάπλαις και ελευστική είνε, και εύηγη. Κάθε παιδί εμπορεί να οικονομήση διέμισυ δραχμάς ή τρία φράγκα, τουλάχιστον διά μίαν τριμηνίαν. Καί όμα έγγραφη μίαν φοράν, γλυκαίνεται έπειτα και όςκολα ξεγράφεται.

Οι μικρότεροι από τους φίλους μου εμπορούν να ζητήσουν εις τό Ξεσπαθώμα και τήν βοήθειαν των γονέων των,

των μεγαλειτέρων αδελφών των, των οικογενειακών των φίλων. Όλοι βοηθούν προθύμως όταν πρόκειται να γίνη ένα καλόν. Τό ζήτημα είνε να μή λησμονούν τό Ξεσπαθώμα ποτέ, να τό έχουν πάντοτε ύπ' όψει των, να τό κυνηγούν, και προπάντων να μή απέλιζονται με τάς πρώτας τυχόν άποτυχίας. "Αν άπέτυχαν εδώ, θα έπιτύχουν εκεί! αν ήρνήθη να έγγραφη αυτός, θα δεχθή ένας άλλος. Η έπιμονή νικά...

Μού φαίνεται ότι αρκετά σας είπα. Δέν χρειάζεται τώρα παρα να διαβάσετε με μεγάλην προσοχή τους όρους του Διαγωνισμού. Έτοιμασθήτε λοιπόν και έχετε ύπ' όψει σας ότι: "Όσον ζωηρότερον θα είνε τό Ξεσπαθώμα σας, τόσον περισσότερα δωδεκασιλίδα ή διπλά φύλλα θα έχετε κατά τό διάστημα του 1910. Έμπρός!

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ Ι' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

A'. — Ο Διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος είνε ετήσιος. Θα λήξη τήν 30 Σεπτεμβρίου 1910 και θα περιλάβη όλους όσους μέχρι της ημέρας εκείνης θα έχουν πωλήση φυλλάδια του 32ου έτους, ή έγγραφη ή ε ο υ σ συνδρομητάς ετήσιους, εξαμηνίους ή τριμηνίους.

B'. — Οι έγγραφοιτες ε ο υ σ συνδρομητάς ετήσιους, εξαμηνίους ή τριμηνίους θα λογαριαζονται ως διαθεσικαι τόσα φυλλάδια, όσα θα σταλούν έν άλω προς τους ύπ' αιδών έγγραφέντας συνδρομητάς μέχρι της λήξεως της συνδρομής των. (Δηλαδή: ο έγγραφών ετήσιον συνδρομητήν, όποιοθετι, ότι έπώλησε 52 φύλλα, ή έγγραφών εξαμηνον, 26 φύλλα, τριμηνον, 18 φύλλα, δύο συνδρομητάς ετήσιους, 104 φύλλα, κτλ.). Έπί τή βάσει ταύτη τά βραβεία θέποιεμυθουν ως έξής:

Βραβείον πρώτης τάξεως

Τό βραβείον τοϋτο θέποιεμυθίη προς πάντας όσους μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου 1910 θα έχουν διαθέση (είτε με αγοραστάς είτε με συνδρομητάς, είτε και με τά δύο) 530 φύλλα και ένα, δηλαδή φύλλα αναλογούντα προς ετήσιος συνδρομής περισσότερας των δέκα. Όσων τούτων θα δημοσιευθή εις τήν «Διάπλαιν» ή εικών, ή δε διαθέσας τά περισσότερα φύλλα θανάκρηρυθή Κορυφαίος, και ή εικών του θα δημοσιευθή έν τή μέσω του συμπλέγματος των άλλων εις μεγαλύτερον σχήμα.

(Αν εις τόν Διαγωνισμόν τούτον λάβουν μέρος και Μικροί Συλλογί: ή ομάδες συνδρομητών από κοινού ένεργούντων προς έγγραφην συνδρομητών ή πώλησιν φύλλων, τότε θανάκρηρυθή και Κορυφαίος των "Ομάδων").

Εις τους τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβείον, πλην της δημοσιεύσεως των εικών των, θα σταλούν ως δώρον βιβλία, εκ των ύπό του γραφείου μου εκδεδομένων κατ' έκλογήν του βραβευθέντος (ήτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκη, ή συνδρομή Διαπλάσεως του επόνητος έτους, αλλά τίποτε άλλο εκτός αυτών). Η αξία των βιβλίων τούτων θα είνε ανάλογος προς τό ποσόν των φύλλων, τά όποια διαθέσει έκαστος. Καί ο μόν κορυφαίος θα όπολογιση 30 λεπτά δι' έκάστην δεκάδα φύλλον, ο δέ λοιποι της τάξεως ταύτης λεπτά 25. Παραδειγματός χάριν, ε διαθέσας 1500 φύλλα, αν είνε κορυφαίος, θα παραγγείλη βιβλία αξίας φράγκων 45 (150X30) αν δε είνε από τους άλλους, φρ. 37,50 (150X25).

Βραβείον Λευτέρας Τάξεως.

Η τάξις αυτή θα περιλάβη εκείνους, οι όποιοι μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου 1910 θα έχουν διαθέση (είτε με αγοραστάς, είτε με συνδρομητάς, είτε και με τά δύο) από 52 έως 520 φύλλα, δηλαδή φύλλα αναλογούντα προς μίαν έως δέκα συνδρομής.

Έκ τούτων θα βραβευθούν, και θα δημοσιευθή ή εικών των, οι εικοσιπέντε πρώτοι, κατά σειράν, οι όποιοι θα έχουν διαθέση τά περισσότερα. Έάν δε συμπέση ο εικοστός πέμπτος να έχη διαθέση τόν αυτόν αριθμόν φύλλων μ' ένα ή περισσότερους εκ των επομένων, τότε θα δημοσιευθή ή εικών και όλων ταύτων, όσοιδήποτε και αν είνε.

Και προς τούτους θα σταλούν βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των ύπό του γραφείου μου εκδεδομένων, με μόνην τήν διαφοράν. Δτι ο μόν πρώτος της τάξεως θα όπολογιση 25 λεπτά δι' έκάστην δεκάδα φύλλον, οι δε άλλοι λεπτά 20.

Ε π α ι ν ο ς .

Έπαινος θ' άπονεμηθή προς πάντας τους λοιπούς, και θα τοις σταλούν ως δώρον βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των ύπό του γραφείου μου εκδεδομένων, αξίας 15 λεπτιών δι' έκάστην δεκάδα φύλλον.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Εκτός των ετήσιων συνδρομητών, δύνανται τις να έγγραφη και εξαμηνίους (άντι φρ. 4,50 διά τό Έσωτερικόν, και φρ. χρ. 5,50 διά τό Έξωτερικόν), καθώς και συνδρομητάς τριμηνίους (άντι φρ. 2,50 διά τό Έσωτερικόν και φρ. 3 διά τό Έξωτερικόν). Πάσα παραγγελία πρέπει να συνοδεύεται άπαραιτήτως ύπό του αντίτιμου, άλλως δέν έντελείεται.

2. — Έφ' όσον έγγραφη τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλη έκάστοτε τάς διευθύνσεις των και τό αντίτιμον της συνδρομής των άνευ άναβολής, χωρίς δηλαδή να περιμένη να έγγραφη και άλλους διά να τους στείλη όλους μαζί.

3. — Έγγραφή νέου συνδρομητού διά να λογαριασθή ως Ξεσπαθώμα, πρέπει ο έγγραφών αυτόν να έχη ήδη πληρώση τήν συνδρομήν του διά τό ίδιον έτος, δέν είνε όμως ανάγκη να έχη και ψευδώνονον.

4. — Αι έγγραφαί των άπόρων λογαριαζονται εις τό Ξεσπαθώμα έπίσης θεωρείται ως Ξεσπαθώμα του έμβάζοντος τό αντίτιμον συνδρομητού και ή έντάς του ίδιου έτους άνανώσις τριμηνίου ή εξαμηνίου συνδρομής νέου συνδρομητού, έγγραφέντος είτε ύπ' αυτού είτε και ύπ' άλλου. (Η άπ' εθείας όμως άνανώσις των τριμηνίων και εξαμηνίων δέν λογαριαζεται εις τό Ξεσπαθώμα).

5. — Εις τάς κληρώσεις των δώρων της Διαπλάσεως θα λάβουν μέρος και οι νέοι συνδρομηταί, οι έγγραφόμενοι διά του Ξεσπαθώματος, κατά τους όρους του Αρχείου.

"ΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΗΜΕΡΑ ΣΠΟΥΔΑΙΩΤΑΤΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ 1910

Μεταξύ των καινοτομιών, αι όποιαί θα γίνον με τό νέο έτος 1910 εις τήν «Διάπλαιν», είνε και μία, τήν όποιαν πρέπει να σας αναγγείλω από τώρα, διά να μ' βοηθήσετε.

Από 1ης Δεκεμβρίου, κάθε φυλλάδιον της «Διαπλάσεως» θα έχη και μίαν «Σελίδα Συνεργασίας Συνδρομητών», ποικιλία και διασκεδαστικώτατην, ή οποία θα περιλαμβάνη σύντομα διηγηματικά, πρωτότυπα ή μεταφρασμένα, ποιηματικά, περιγραφικά, άνεκδοτα, παντός είδους περίεργα, Παιδικά Πνεύματα κτλ. κτλ.

Τήν σελίδα αυτήν θα τήν συντάσσετε οεις αποκλειστικώς. Κάθε συνδρομητής (ή συνδρομητήρις) της «Διαπλάσεως», έχων ψευδώνυμον διά τό 1910 και προληρωμένην δόκιμηρον τήν συνδρομήν του έτους, δικαιούται να μού πνεύση προς δημοσιεύσιν έργα του έν των άνωτέρω (διηγηματικά, ποιηματικά κτλ.) έκαστον των όποιων δέν πρέπει να υπερβαίνη τους 25 στίχους στήλης της «Διαπλάσεως» ή τάς 150 λέξεις. (Τά συντομώτερα θα προτιμώνται: τά υπερβαίνοντα τό μέτρον των 150 λέξεων θάποικιλίσινται, όσον ώραία και αν είνε).

Από τά στελλόμενα, εγώ θα εκλέγω τά καταλληλότερα διά τήν «Διάπλαιν», τά όποια, και όσον είνε δυνατόν, θα καταρτίσω τήν Σελίδα Συνεργασίας. Και πρέπει οι δικιούμενοι να μού στείλουν από τώρα, διά να καταρτίσω με τήν ήσυχίαν μου τήν πρώτην «Σελίδα Συνεργασίας» που θα δημοσιευθή εις τό Ιον φύλλον του Δεκεμβρίου.

Βραβείον, άμοιβή, δέν υπάρχει. Ούτε καν Έβσημα δέν θα δίδω διά τά δημοσιεύματα. Άρκεί, προς τό παρόν, ή τιμή, και ή ευχαρίστησις τήν όποιαν θα αισθάνεται έκαστος, βλέπων τό έργον του δημοσιευόμενον εις τήν «Διάπλαιν» και γνωρίζων ότι θα τό διαβάσουν τολλάχιστον 20,000 έπιλεκτοι Έλληνοπαίδοι!

Η ιδέα της «Σελίδος Συνεργασίας» μού ένεπνεύσθη από μερικάς ώραίας άποστολάς,

και ποικίλης Σελίδος. Τά άλλα έγκαιριμένα θα μόνον διά τό επόμενον φύλλον. "Αλλ' αν έν τή μεταξύ λάβω άλλα καλλίτερα, θα προτιμώνται αυτά, και έκαινα θα μόνον πάλιν, έως να παρουσιασθή ευκαιρία, — δηλαδή ελευθερίας νέων καλλιτέρων, — όπως δημοσιεύσοθν. Έπομένως καμμίαν υπόσχεσιν και καμμίαν εϋθύνην δέν αναλαμβάνω διά τά έγκρινόμενα, περι των όποιων θα πληροφορη τόδε άποστολείς εις τήν «Αλληλογραφίαν». Θα δημοσιεύονται όποτε θέλω, όποτε χρειάζονται.

Αυτό λοιπόν πρώτιστα πρέπει να έχετε ύπ' όψει σας, διά να λείψουν τά περάποντα. Καί έπειτα τους έξής όρους εκ των άνω: ούν άνευ: Κάθε κομμάτι που μού στέλλετε διά τήν «Σελίδα Συνεργασίας» (ποίημα, διήγημα κτλ.) πρέπει να είνε γραμμένον μόνο του, εις χωριστόν φύλλον χάρτου, και από τήν μίαν μόνον όφιν του φύλλου. — Κάθε κομμάτι, ούτω στελλόμενον, πρέπει, εκτός του τίτλου του έργου, να φέρη άποκρινόν τόν γενικόν τίτλον «Διά τήν Σελίδα Συνεργασίας». — Κάθε κομμάτι πρέπει να είνε δημογραφμμένον με τό όνομα και με τό ψευδώνυμον του άποστολέως. — Άποστολαί, μή τηρούσι κατά γράμμα τους άνωτέρω όρους, θα ρίπτονται εις τό κλάθι πριν διαβασθούν.

Προθεσμία δέν υπάρχει. Άποστολαί είνε δεκταί από σήμερα. Εμπορεί να στέλλη κανείς όσα θέλη, καθ' έλον τό διάστημα που θα είνε συνδρομητής. Και πρέπει οι δικιούμενοι να μού στείλουν από τώρα, διά να καταρτίσω με τήν ήσυχίαν μου τήν πρώτην «Σελίδα Συνεργασίας» που θα δημοσιευθή εις τό Ιον φύλλον του Δεκεμβρίου.

Βραβείον, άμοιβή, δέν υπάρχει. Ούτε καν Έβσημα δέν θα δίδω διά τά δημοσιεύματα. Άρκεί, προς τό παρόν, ή τιμή, και ή ευχαρίστησις τήν όποιαν θα αισθάνεται έκαστος, βλέπων τό έργον του δημοσιευόμενον εις τήν «Διάπλαιν» και γνωρίζων ότι θα τό διαβάσουν τολλάχιστον 20,000 έπιλεκτοι Έλληνοπαίδοι!

Η ιδέα της «Σελίδος Συνεργασίας» μού ένεπνεύσθη από μερικάς ώραίας άποστολάς,

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτωρ της «Διαπλάσεως» δύνανται να γίνη πες συνδρομητής, αναλαμβάνων πώλησιν φυλλάδιων, ήτοι εϋρίσκων αγοραστάς. 2. — Έκαστον φύλλον τιμάται 20 λεπτά ή φρ. χρ. 0,20. Τά δε διπλά φύλλα 40 λεπτά ή φρ. χρ. 0,40.

3. — Τά φύλλα στέλλονται προς τους πράκτορας, οι όποιοι φροντίζουν να εισπράττουν τό αντίτιμον και να μού τό στέλλουν. Φύλλον άπ' εθείας προς αγοραστήν δέν στέλλεται.

4. — Ο αγοραστής οϋδέν δικαίωμα χείρει. Διά ν' άποκτήση δικαίωμα συνδρομητού, να λαμβάνη δηλ. μέρος εις τήν «Αλληλογραφίαν» και εις τους Διαγωνισμούς, να τή στέλλεται τό φύλλον άπ' εθείας εις τόνομά του μ' έντυπον ταυίαν, κτλ. πρέπει να προληρωθή μίαν τριμηνον τολλάχιστον συνδρομήν. "Αλλ' αν θέλη να λάβη και ψευδώνυμον ίσχυον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1910, τότε πρέπει να προκαταβάλη και 1 φράγκον, — ως έκανονίσθη διά πάντας τους συνδρομητάς άναεταρ' ως.

5. — Χάριν ευκολίας, στέλλω προς τους Πράκτορας έπί πιστώσει φύλλα μόνον ενός μηνός. "Αλλ' αν εις τό τέλος του μηνός δέν μου στείλουν τό αντίτιμον, πτώ τήν περαιτέρω άποστολήν άνευ είδοποιήσεως, και ούτε τους συμπεριλαμβάνω εις τόν Διαγωνισμόν αν δέν έξοφλήσουν τό χρέος των, με τό δικαίωμα να δημοσιεύσω και τά όνόματά των. — Η πίστωσις του μηνός αρχίζει από τήν ημέραν της σχετικής παραγγελίας των. Δηλαδή, αν ζητήσουν προηγούμενα φύλλα διά τους αγοραστάς των, σφελουν να έμψάσουν μαζί με τήν παραγγελίαν και τό αντίτιμον, άλλως δέν στέλλονται.

Κανών γενικός: — Άπαγορεύεται πάσα μεταβίβασις και μεταγραφή Ξεσπαθώματος. Αιτήσεις συνδρομητών ή Συλλόγων περι μεταγραφής Ξεσπαθώματος γενομένης ύπ' άλλου οιοουδήποτε και έγγραφέντος ήδη εις τό βιβλίον μας άπ' όνόματι του, οϋδόλως λαμβάνονται άπ' όπει. Οι έγγραφόντες επομένως συνδρομητάς έν όνόματι Συλλόγου, ής φροντίζουν να τό δηλώνουν συγχρόνως με τήν παραγγελίαν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

που έλαβα φέτος. "Εσαν κάτι διηγηματικάκια περιγραφικά, ποιηματικά, άνεκδοτα άστυα ή περίεργα, αξία τψώνν δημοσιεύσεως. Εις τόν κύκλον μας υπάρχουν πολλοί που γράφουν τέτοια πράγματα εδμορφα. "Αλλοι πάλιν ξεδρουν γλώσσας, λαμβάνον έξνα περιουσιακά, και εμπορούν να μεταφράζον ότι εϋρίσκουν ώρατον και κατάλληλον διά τήν Διάπλαιν. "Αλλά προς Θεού! μόνον από έλληνικά φύλλα να μήν αντιγράφον! Η μεταφρασις έπιτρέπεται, όχι όμως και ή κλοπή...

Και μία ουσιαστική άκομή. Ώραία, έξοχα πραγματικάκια προς μεταφρασιν, — ιστορικά άνεκδοτα, σύντομα ήθικά, χαρακτηρισκά, κτλ. — εμπαροίτε να εϋρίσκετε εις τους αρχαίους Έλληνας Συγγραφείς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΣΥΡΡΟΗ έγγραφών αυτής τήν έβδομάδα. Οι φίλοι μου σπεύδουν ναναεώσουν τήν συνδρομήν των με μίαν προθυμίαν φέτος εξαίρετικήν. Εύχομαι τήν αυτήν προθυμίαν να δείξουν και εις τό Ξεσπαθώμα. Έγώ δε, άνταποκρινόμενός εις τήν όπόθυμον αυτήν άγάπην και ύποστήριξιν, θα βελτιώσω οέτος τό φύλλον και θα εισαγάγω πλήθος ώραίων καινοτομιών. Βλέπετε σήμερα τήν «Σελίδα Συνεργασίας»; Έγώ ύπ' όψει μου και άλλην μίαν καινοτομίαν, έπίσης αποκλειστικήν. Έν γένει τό φύλλον μας, από 1ης Δεκεμβρίου, θα είνε άγνώριστον.

Μεσορηιακό «Ασθη», ή ίσχυς του ψευδώνυμου σου λήγει τήν 30 Νοεμβρίου. "Όσοι θέλουν τό ψευδώνυμόν των και διά τό 1910, τό άναεώσουν στέλλοντες 1 δραχμήν συμφοινως με τόν Κανονισμόν. Η αν δέν θέλουν τό ίδιον, παίρνουν άλλο, πάντοτε επί πληρωμή. Τό όνομα, Μίση Ζέτα, είνε ή έξοχη τόν χειμώνα είνε τά πολλά μαθηματα. Ποίος λοιπόν θα μού γράψη; Πρέπει να οικονομής κάπου-κάπου όλίγον καιρόν. Αυτό κάμνουν όλοι. Διαφορετικά κανείς δέν θα έγγραφε και δέν

θά εἶχα Ἀλληλογραφίαν. Βραβεῖον ἔστειλα. Νὰ ἡ Ποιμενικὴ Φλόγα. Μαθήματα ἔχει καὶ αὐτή, ἀλλὰ μοῦ ὑπόκειται νὰ γρηγοροποιῇ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεως τῆς διὰ τὴν ἀγαπητὴν τῆς Διάπλαισιν. Ἔτσι, μπράβο!

Χαίρω πολὺ πού ἔγινες τώρα καλά, *Αἰσώμας Γυμνασίσαι*. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἔχεις καιρὸν νὰ λάβῃς μέρος, δημοσιεύων Ἀγγελίας μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, ἀφοῦ δὲν ἔχεις δημοσίευσή καμίαν πρὶν Πολλὰ δὲν χρειάζονται, καλαὶ νὰ εἶνε.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον σου, Ἀγοροκόριτω. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ πού προέτρεψες δύο ἀγαπητάς μου φίλας, — τὰς ὅποιαις ὡς τώρα ἐκ φήμης γνωρίζω, — νὰ κάρουν ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψουν, διὰ νὰ τὰς γνωρίσω καλλίτερα. Ἡ ἐπιστολὴ σου χαριτωμένη.

Τάποτελέσματά τοῦ 11ου διαγωνισμοῦ, *Δόσριακὸ Στόλ*, ἀνέφερον ἔσους ἔστειλαν Ἀσκήσεις διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909. Σὺ ἔστειλες Συλλογὴν διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ σοῦ δημοσιεύω Ἀσκήσεις. Εἶνε δ' ἀριθμὸν 115ος Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποίου ἀργότερα θὰ ἰδῆς τ' ἀποτελέσματα. Ἐνόησες τώρα;

Μικρὰ Βασίλισσα, τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἤρесе πολὺ. Ἀλήθεια θὰ εἶνε θαῦμα ἂν θὰ ἐξυμῶν ὁ Αὐγουστός, ὕστερ' ἀπὸ τόσα ψεύματα!

Μαθρὰ Μάνα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὠραία γράφεις. Τετράδιά σοῦ ἔστειλα. Ἐτοίμασε τὴν Συλλογὴν σου, καὶ τώρα πού θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, μοῦ τὴν στέλλεις.

Καμίαν φορὰν, *Ἠχώ τῆς Αἰωνῆς*, καὶ τὰ γέλια εἶνε ἐκδηλώσεις συγκινήσεως. Σ' εὐχαριστοῦμαι πολὺ πού ἀγαπᾷς καὶ περιποιεῖσαι τόσον εἰς τὸ Σχολεῖον τὰ καριτάκια τοῦ κ. Φαίδωνος. Εἶνε κατενοουσιασμένα μαζὶ σου.

Ὅραίος ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Ἰδανικὸς, Κωνσταντὴ Περγουδέσινα, Ρήγας ὁ Φερραῖος.

ΒΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοθεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοθεύμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κερτίσια.]

- Νέα ψευδώνυμα: Σμορνάτος Ἰακώβης, α. (τίς;) Ροματισμός, α. (ἐγώ!) Ραγιμῆνο Βάζο, κ. (Α. Π.) Παγωμένος Ὄκεανός, α. (Φ. Χ.) Μαγευτικὸς Βόσπορος, κ. (Ε. Χ.) Νουαρίνον, α. (Α. Κ.) Θάλασσα τῆς Ἀνδρου, κ. (Μ. Α.) Ἀνονίακάρδος, α. (Ν. Θ.) Καλλιμαίταρος, α. (Α. Τ.) Ἀσις τῆς Ἑλλάδος, κ. (Ε. Κ.) Ἴκνον τῆς Σαχάρας, α. (Ν. Μ.) Ἐαρινὴ Νεφέλη, κ. Γαῖδονράγμυθον, α. (Π. Π.) Βαροπούλα τοῦ Φαλήρου, κ. (!!) Φάρος τῆς Ἀλεξανδρίας, κ. (Ε. Ν.) Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας, κ. (Θ. Τ.) Δαιμόνιον Πνεῦμα, α. (Γ. Χ.) Ζαζάνιον Γυμνασίον, α. (Μ. Φ.) Σανθὴ Νεράϊδα, κ. Ἐπιστ. τῶν Δυστοχῶν, κ. Πανελλήνιον Ὀνειρον, κ. (Χ. Π. Μ.) Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Μαρσῶτις Αἰμω, κ.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ποιητὴν Ὀμηρον (ἔλαβα εὐχαριστῶν) Θριαμβον τοῦ Ἑλληνισμοῦ (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀνακρόντα (ἔστειλα ἐκ νέου) εὐχαριστῶ διὰ τὸ φρονιμώτατον δελτάριον) Θαλασσιγὸν Ἀμοιρετίτην (ἐν Π. Πνεῦμα θὰ δημοσιεῖται) Ἀσκήσεις ὁμοῦ δέ, διδοὶ δι' αὐτὰς γίνεταί διαγωνισμὸς δὲν ἐδιάβασες ποτὲ τὸν Ὀμηρὸν νὰ ἰδῆς τοὺς ἄρους;) Ἀγάννη (αὐτὰ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθησαν) δικηρὸν ἔχει ἡ ἀδελφὴ σου, τώρα εἶνε ἡ σειρὰ τῆς) Δαρφωσιφῆ Σημάϊαν (εὐχαριστῶ πολὺ) μήπως δὲν ὑπάρχει τὸ Ταμεῖον τῶν ἀπύρων;) Προηρ ψυχορραγῶντος Ἀγγέλιου (ἔλαβα εὐχαριστῶν)

ἡ παραγγέλαι σου ἐξετελέσθη γράφε μοῦ) Ἑλληρικὴν Δόξαν (πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἢ ἐπιστολὴ σου ναι, ἔχω ἀρκετοὺς ἐκεῖ συνδρομητάς) καὶ τώρα, μὲ τὰς ἐνεργείαις σου, ὁ ἀξέητον βίβλαια:) Κ. Δοβ. (δὲν ἔχεις ὄραρον νὰ μοῦ γράψῃς; ἀλλὰ διατὶ; ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μοῦ ἔγραφεσ συχνά, ἀλλὰ νὰ κέρης καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν ἄλληλογραφίαν;) Δάφνη τοῦ Πηγεῖοῦ (κρίμα νὰ μὴ ἔλθῃ!) Ναυτάμι (ἔχει καλῶς) Ἀθανάσιον Δάϊνον, Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας κλ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Ὀκτωβρίου, θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1909, ἡ Διάπλαισις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 32ον ἀετῆς ἔτος. — Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη, ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται

Ν'ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ
των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, **Μικρὰ ἀποφωγῆν τῆς μεγάλης συσσωρευσεως ἔγγραφων** κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.
Οἱ ἔγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 **ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ** θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ
καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ
ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ
τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μὲ ἐπιτόκια κέρδους 50.000.
Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους θὰ γίνων **ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ** Κληρώσεις Δόρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ἑκατ. δραχμῶν, κατὰ τοὺς ἄρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 45ον φύλλον, σελ. 372.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεικταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Περραιῶς μέχρι τῆς 10 Νοεμβρίου ἐν τῶν ἑταρχῶν μέχρι τῆς 21 Νοεμβρίου ἐν τοῦ Ἐξαμενου μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου.

474. Δεξιόγραφος.
Εἰς σχῆμα γεωμετρικόν, Σήμερον ἐκολλήθη, Κ' ἐν νησί ἑλληρικόν Ἀπέσω ἐγεννήθη.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάκρυ Ὑποδοχῶν Ἑλληνος

475. Στοιχειόγραφος.
Κάτοικος κράτους ἰσχυροῦ
Θὰ γίνο ἀπέσω τ' οὐρανοῦ,
Φωνῆν ἂν προσέσθῃ
Ὁ λῆξες μου ἐτῆ μέσθ.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

476. Ἀναγραμματισμός.
Ὀμηρικὸν λειδίον
Τὸ ἀναγραμματίζω,
Καὶ πόλιν τῆς Ἠπίρου μακ
Μὲ τοῦτο σχηματίζω.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

477. Αἰνίγμα.
Δόμορον ἐρπεντὸν τὸ ἀρσενικόν,
Γυνάικα ἱστορικὴ τὸ θηλοκόν,
Ἐστάλη ἀπὸ Μαρίας Ν. Οἰκονομοπούλου

478. Δίξυγον.
Ναντικαταταθοῦν οἱ
ἀσπερίσκαὶ διὰ γραμμῶν
οὕτως ὥστε νάναγινοσκαται ὄριοντις;
ἄνω, μεγάλη δύναμις τοῦ
Κράτους, κάτω ἀρχαῖος
Ἕλλην ποιητῆς καθέτοις,
κατὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν:
νῆσος αὐτόνομος, ἀριμνητικὸν ἀφρημένον,
δεικτικὴ ἀντανωμία, κοινὴ λέξις πολυσημαντος; συνώνυμος κάποτε μετὸ σῶμα.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

479. Μαγειρὴν ἔβλον ἄνευ εἰκόνας.
— Σῆκω, Ἄνω, κ' ἔλα νὰ φάμε.
— Καὶ τί θὰ φάμε;
— Βραῖνο πού σοῦ εἶπα.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀσκητοῦ Καφῆ

480. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.
Αἱ ἀρχαὶ Συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν νῆσον τῆς Τουρκίας: 1, Νῆσος ἑνδοξος τῆς Ἑλλάδος; 2, Πρωτεύουσα Γερμανικοῦ Κράτους; 3, Χώρα τῆς Τουρκίας; 4, Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λουκῆ Δόρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 37.
370. Σίπυλος (στ, Πόλος). — 371. Χλόη-ζολή. — 372. Δίδω-Διδώ. — 373. Τὸ βαρέλι.
374. Π Δ Ι 375. Ὄδινεν ἄρος καὶ
Ο Δ Ξ ἔτεκε μὲν. (Ἡ ἀνάγνωσις
Ρ Π κατὰ στήλας, δεξιόθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.) — 376. Τὴν
Α Ι λῶσιν, — 377. Ι Ο Ν Ι Α
ω υ Ι ν ς (Μά' Ἴος [Αἴμος], ἼΩ-
γ α Κ ω α νᾶς [Ἴσων], μόνιμον
α ρ Η ω ς [νόμιμον], ἼΑνος [Αἰ-
νος]). — 378. Ἀνάξιον
ἄνδρα μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον. — 379. Μὴ πολ-
λά λάλει. (Με-πολλά λα-λι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΔΙΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ τοὺς ἀγαπητοὺς μου φίλους πού εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλουν ἀπειδίως τὰς εὐχὰς των γιὰ τὴν γιορτὴ μου. — Ἰδανικὸς. (3,344)

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ ΔΟΞΑ
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1909

Στὴν ἀγαπημένην μας Κόνινθη Παλαροῦθα, ἀνωρπούσαν δι' Ἑλθετίαν πρὸς σπουδὴν, εὐχόμεθα καλὸ ταξίδι, καλὴν πρόδον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — Χρυσὸ Παγώνι, Χρυσὴ Μάσκα. (3,346)

ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος

Παρακαλῶ τὴν ἐξαδέλφην μου Ἀσπασίαν Βότσαρη νὰ μοῦ γράψῃ τὴν διεθυσίν τῆς. — Ἀσπασία Ρόμα. (3,348)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ
ΑΡΧΗΡΟΣ ΤΩΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΑΠΟΙΚΤΟΚΑΡΑΘΝ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΕΦΕΤΕΙΝΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ